వైరాగ్యం దేనికి దారి తీస్తుంది?

సూర్యభగవానుని నుండి ఉద్భవించిన ఆత్మ తల్లిగర్భంలో రూపంపొంది ఈ భూమిపై జన్మిస్తుంది. ఈ అనంత సృష్టిలయ కారకుడు ఈ సుర్యభగవానుడే. ఈ భూమిపై జన్మించిన శిశువు దేహం వృద్ధి చెందుకొలదీ అనేకానేక, ఆశలు, కోరికలు, మృగతృష్ణలు నిత్యం. క్షణక్షణం పొందును. వాటిని వశపరచుకొనుటకు నిత్య పోరాటం. ఈ పోరాటంలో కొంతమంది విజయం మరికొంతమంది అపజయం. మానవుడి ప్రధమ కోరిక ఆహారం. ఈ ఆహారంలో అనేక రుచులు. దీనిని జిహ్వాచాపల్యం అందురు. ఆ తదుపరి యవ్వనం, ఆ తదుపరి ధనం కోరిక, ఆ తదుపరి సంతానం కోరిక, ఆ తదుపరి దైవం కోరిక. మనిషి హృదయం కోరికల ఫ్యాక్టరి. కాని ఏ ఒక్కదానిలో కూడా మనిషి పూర్తి తృప్తి పొందలేడు. నాది నాది అని భావించి జీవితంలో ఆరాటపడింది ఏదీ అతనిది కాదు అని తెలుసుకొని మొదటి పరాజయాన్ని పొందుతాడు. ఏదీ అతనిది కాదు. ఎవరూ అతని సొంతం కాదు. ఈ జన్మలో వారు తనవారు, మరుజన్మలో వారెవరో, ఇతనెవరో, ఎవరికి ఎవరూ ఒక్కటిగాదు. భిన్నమైన జీవనాలు, మనిషి సంపాదించిన ఆస్తులేవి అతనితోరావు. అనుభవించిన సుఖాలు సంతోషాలు ఏవి మూటగా అతనితో రావు. తను ఎవరికొరకై ఆరాటపడి ఆశతో జీవనం చేసాడో వారెవరూ అతనితోరారు. 'తను' అనేవాడు కేవలం వంటరి. ధనం సంపాదించి సంపాదించి విరక్తి పొందును. ధనం కోసం వెంపర్లాడి, పోరాటం చేసి చివరి ఓటమిలో ధనంవల్ల వైరాగ్యం పొందును. ధనం పట్ల వైరాగ్యం, బంధువుల పట్ల వైరాగ్యం, ఆఖరికి జీవితం పల్ల వైరాగ్యం పొంది భగవంతుని ప్రేమ కొరకు పరితమించి భగవంతుని ముక్తి కోసం ఎదురుచూచి చివరికి వైరాగ్యంతో దేహం వదిలి, మనిషి తను ఎవరో తెలుసుకున్న తదుపరి సమస్త విషయాలపట్ల వైరాగ్యం ఏర్పడును. ఈ వైరాగ్యమే దైవముక్తికి దారి తీస్తుంది. భగవంతుని కార్యం నెరవేర్చుటకు ప్రతిజీవి ఈ భూమిపై జన్మిస్తుంది. తనదైన దైవకార్యం పూర్తిచేసి తిరిగి ఆ పరమాత్మ చెంతకి పోతుంది. ఇదే మానవ లేదా యితర జీవుల జీవన కార్యం. బాల్యం, యవ్వనం, వృద్ధాప్యం ఈ అంచెలను ఎవరూ ఆపలేరు. మార్చలేరు. ఏ ఒక్కస్థితి స్థిరం కాదు. ఏ వయసు ముచ్చట ఆవయసుదే. ఏ వయసు విలువ ఆ వయసుదే. ఈ సృష్టిలో చివరి మానవ చర్య వైరాగ్యం. ఈ వైరాగ్యంలోనే దేహంలోంచి ఆత్మ విడుదల, తృప్తి, అసంతృప్తి అనేవి మనిషి జ్ఞానాన్ని, జీవన విధానాన్ని అనుసరించి ఉంటాయి.

అసహ్య స్థానంలో మాయా వ్యామోహం, మాయ సుఖం. ఇది శరీర వాంఛలలో ఒక ముఖ్యమైనది. ఆ సర్వేశ్వరుడు మనిషిని ఎంత వెర్రివాడిని చేశాడో ఈ ఒక్క అసహ్య స్థానంలో మాయా సంతోషం, ఆకర్షణని ఏర్పాటు చేయడంతో తెలుస్తుంది. అయినా ఈ మాయా వ్యామోమం మాత్రం కేవలం తాత్కాలికమై ఆ తువాత అంతా అసహ్యం. ఈ విషయాన్ని గ్రహించగలిగిన వాడికి విరక్తి తప్పదు. ఈ విరక్తే ఆనాడు వేమన మహనీయుని చేత అనేక సూక్తులు వ్రాయించినది. అనేకానేక రుచులతో, ఖరీదైన వస్త్రాలతో, పెంచి పోషించిన దేహం మరణంతో క్షణకాలంలో కుళ్ళి నశిస్తుంది అని తెలిసిననాడు రుచులపైన, వస్త్రధారణపైన వైరాగ్యం ఏర్పడుతుంది.

ఈ అందమైన లోకాన్ని ఉన్నతిని, అందరిని విడిచిపెట్టక తప్పదని తెలిసిననాడు లోకాలపైన, అన్నిటిపైన, అందరిపైన వైరాగ్యం ఏర్పడుతుంది. మరి దేనిపై వైరాగ్యం ఏర్పడదు అని ఆలోచిస్తే మనిషి దేహంలోని 'ఆత్మ'కి పరమాత్మపైన వైరాగ్యం ఏర్పడదు. పరమాత్మపై ఆరాటం, ఉబలాటం, ఆశ, చూపు, కోరిక ఏర్పడి అది అతీత ఆనందానికి దారి తీస్తుంది. ఇదే పరమాత్మతో మమైక్యానికి, ఆనందాన్ని ఇస్తుంది. అనేకానేక వైరాగ్య పరంపరలు పరమాత్మవైపు ఆకర్షనకు దారి ఏర్పరచును.

– **పి. గిరిరాజు సిద్ధాంతి**

Click here to get your free novaPDF Lite registration key